

Les Trois Ballons

Op 9 juni hebben Martin, Gert, Sjouke, Jan-Willem en Cees deze rit gereden in de Franse Vogezen, het is een erg zware berg Cyclo met 205 kilometer en ruim 4200 hoogtemeters.

Verslag : [Cees Tuytel](#)

Verslag : [Gert Elschot](#)

Verslag : [Sjouke Posthuma](#)

Dit smaakt naar meer.

Het doel in 2007 komt met rasse schreden nader, Dolemieten marathon in Italie. Ter voorbereiding voor deze tocht heb ik Trois Ballons in de Franse Vogezen gereden, cyclo die in werkelijkheid zwaarder is dan de Dolemieten Marathon.

Voor Martin, Sjouke, Jan-Willem en Gert waarschijnlijk het hoogtepunt van het jaar.

Vrijdag morgen om 4:00 gaat de wekker al, na een korte maar goede nachtrust word ik vrij makkelijk en fris wakker. Maakt wat brood en pak een fikse mok koffie. Ga in de ingepakte auto richting Hilversum waar mijn maatje Edo al klaar zit voor de rit naar Frankrijk. De andere FTC mannen gaan met de bus van Gert richting Frankrijk. De rit is 700 km en verloopt zonder problemen, al voor 12:00 zijn we bij ons huisje waar niemand te zien is. Edo en ik besluiten maar om alvast onze startnummer op te halen die 30 km verderop is.

Onderweg nog wat boodschappen gedaan. Bij terugkeer in het huisje is Jean de huiseigenaar nu wel aanwezig, we laden onze spullen uit en maken de fietsen gereed. Omkleden en de fiets op. Na een half uurtje komen we een klein zijweggetje tegen 'die nemen we' zegt Edo. Wat ik en hij niet weet is dat dit klimmetje gem 16.6% is....Leuk om rustig te fietsen. Ook op de weg terug komen we nog een klim tegen van 11-12% zodat we toch redelijk de benen vol hebben na een kleine 2 uur fietsen.

Net op tijd zijn we weer terug want het gaat regenen, gelukkig is het na de koffie en eerste fles wijn weer droog en gaan we lekker buiten in de zon zitten, fles 2 en 3 maken we ook even op zodat we voldaan aan het eten kunnen beginnen, stapelen! Na een avondwandeling gaan we op tijd naar bed, morgen om 5:00 uur is het weer dag.

Voor de start, nog lekker fris.

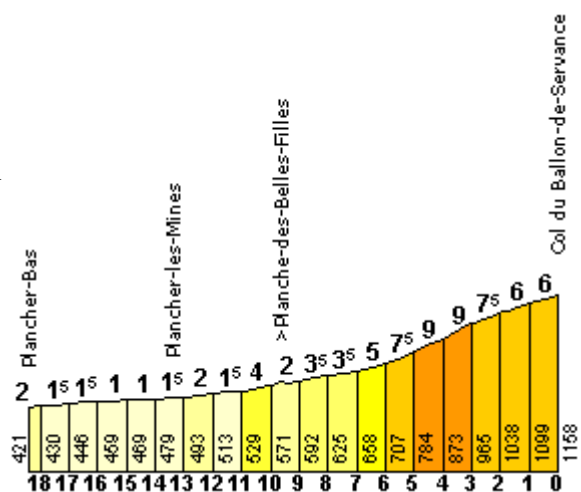
De volgende morgen heeft Jean al om half 6 het ontbijt klaar, we hebben niet echt honger maar we moeten eten, de komende uren is het hard werken geblazen. Edo en ik vertrekken op tijd na de start, we willen zover mogelijk vooraan starten. Waar de andere voor uitrijden kiezen willen wij een goede tijd gaan zetten, volle bak en dat ruim 200 km.

Edo wil 8:00 en ik 9:00 proberen te halen, op zich heb ik er wel vertrouwen in. Bij de start is het al lekker druk maar we kunnen er nog bij, een aantal wielertoeristen staan vooraan in het startvak net achter de wedstrijdrijders, wij kunnen er nog net bij. Dus achter het lint is het nog een half uur wachten voordat we los kunnen. De rij achter ons wordt groter en groter, we schrikken even wanneer er een jongen achter ons een klapband krijgt, hij ook maar is blij dat het nu gebeurt en niet met de rit.

Mijn hartslag is al 10 slagen hoger dan een half uur eerder wanneer de speaker ons welkom heet, voor ons zien we de wedstrijdrijders staan met een groot aantal Nederlanders aan de start, het Nederlandse Veltec-cyclo team is er ook met een aantal kanshebbers. En wanneer het startschot klinkt is ons lint al weg en schieten we naar voren. Het is 5 voor half 8 ons avontuur begint.

Het eerste deel gaat vals plat omhoog en in een vrij grote groep rij ik vrij rustig naar begin van de eerste klim 'Ballon de Servance' op 10 km voor de top begint het echte klimwerk, kijk nog even op mijn polar en zie 32,9 gem staan...dat voor vals plat omhoog.

De klim begint onregelmatig met op en neer stukken, later gaat het over in 8-9% over een kilometer of 5. Mijn hartslag probeer ik onder de 166 te houden wat redelijk lukt. Ik merk dat klimmen erg goed gaat en haal hele groepen mensen in, laatste 2 kilometer zijn wat minder

zwaar en met precies 1 uur op de teller bereik ik de top.

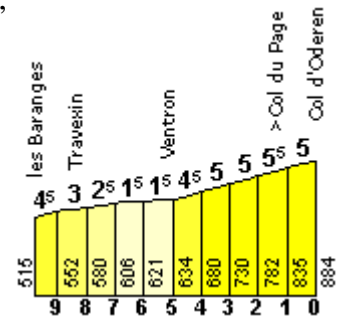
De afdaling is smal en met stukken los grind, sinds mijn val in de Ardennen is het afdalen niet meer zo lekker gegaan en ook deze afdaling verloopt zeer slecht, ik word door Jan en alleman ingehaald, mensen die ik allemaal met klimmen heb ingehaald halen mij nu weer in.

Beneden komt een vrij grote groep samen en gaan we met 40-50 man een paar kilometer vrij vlak tegemoet. Drinken drinken en eten, zorg dat je niet te veel kopwerk hoeft te doen en zorg voor herstel. Rij vrij achteraan de groep, in mijn achterhoofd weet ik dat ik met de volgende klim de meeste wel aankan.

Volgende klim is vrij kort, 5 kilometer en niet al te heftig met 5-6%, Col de Oderen is lekker.

Ik rij rustig naar de kop van de groep en rij met een aantal mensen flink door naar boven, boven is de eerste stop en ik weet dat niet iedereen stopt.

Ik kom als eerste boven en mensen van de organisatie staan te roepen, Bidons bidons. Komen met water aanrennen om bidons te vullen. Ik pak een hand gedroogde abrikozen, ren naar de kant voor een plas en ben weer weg, 2 minuten heeft de stop me gekost en de

meeste zijn al weg. Er staat 50 kilometer op mijn teller en 2:01.

De afdaling is breed en loopt lekker, kan nu gelukkig wel redelijk mee met de snelle afdalers en met 60-70 per uur duiken we naar beneden.

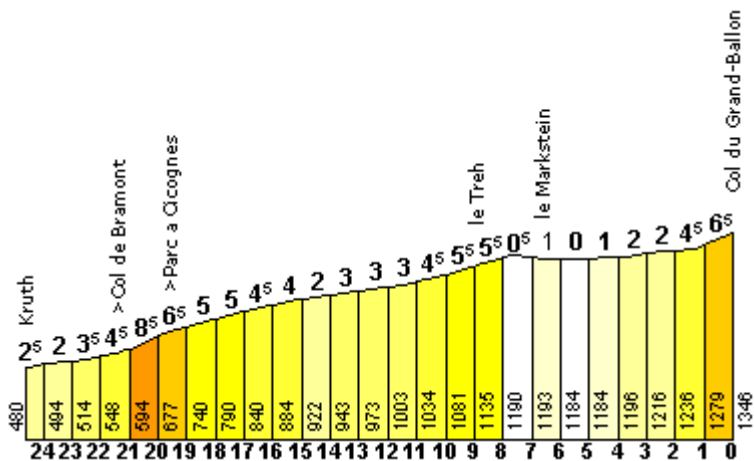
Beneden zie ik weer een vrij grote groep rijden en rij volle bak met wat mensen naar die groep toe, aansluiten, drinken, gelletje nemen en herstellen.

Ik geniet want het weer is goed,

kijk wat om me heen. Zie hoe je op de fiets kan plassen als je maatje je zadel vast houdt, zie ook weer mensen uit de eerste groep die ik moest laten gaan bij de eerste stop en trap lekker door, nog even dan.

Want nu gaat het gebeuren, Le Grand-Ballon moet in 24 km bedwongen worden, 800 meter omhoog. Het loopt al snel weer vals plat omhoog. Ik maak een enorme fout door weer voorop te gaan rijden. 10-20 meter voor de groep blijf ik hangen en klim zo 5 kilometer omhoog. Ik zie de grote groep eerder dichterbij komen dan wegzakken. Wanneer ik na een stukje vlak mezelf laat afzakken in de groep merk ik dat er een dipje zit aan te komen, te gek gedaan.

Tijdens zwaarste stuk van deze klim 'Brahmont' zie ik een bord staan met 20 kilometer tot de top. Ik zink in, dit trek ik niet denk ik. Ik laat de koplopers van de groep gaan en doe rustig aan, zit er even helemaal doorheen, wat ik niet weet is dat het laatste stuk veel vlakker is en zodoende relatief makkelijk is. Wanneer is op dit deel aankom is de kopgroep niet zover voor me, ik trek door en sluit weer aan. Kijk links en rechts over de dalen heen wanneer we over de bergkam rijden, makkie denk ik weer, niet wetende wat voor onheil ons te wachten staat het komende uur.

Boven op de Grand Ballon ter hoogte van de Markstein trekken ondertussen donkere wolken samen, mist flander geven een spookachtig beeld door. Wanneer de eerste druppels vallen

weet ik dat het zwaar gaat worden.

Het zijn geen kleine druppels die vallen, het lijkt wel of het met emmers tergelijk over je heen wordt gegooid, als hagelstenen striemt de regen onze handen, benen en gezicht. Het uitzicht is 5 meter. De temperatuur zakt naar 14 graden en we zijn gelukkig bijna boven, nou ja gelukkig....we moeten ook weer naar beneden.

Boven op de top is een verzorgingspost op 98 kilometer, mijn teller staat op 3:45 dat valt weer mee. Maar na een korte stop van 4-5 minuten waar ik twijfel wat ik moet doen besluit ik toch maar om voorzichtig te gaan dalen. Met zicht van bijna nul, koude handen en lijf rij ik stapvoets naar beneden, motoren maken het er niet makkelijker op en ook enkele bochten van kasseien zijn levens gevaarlijk.

Eindelijk beneden voel ik dat het hier iets minder koud is, de regen is er nog wel maar niet zo heftig meer. Probeer mijn koude spieren weer op te warmen en laat alle hoop op een goede eindtijd varen.

Wanneer ik het vlakke stuk onderaan alleen moet rijden is de lol er ook aardig af, gelukkig wordt het droog en begint de volgende klim, weet alleen niet meer hoelang hij is en zie ook geen borden staan die er normaal altijd wel staan.

Sluit bij een 2-tal jongens aan in de klim die lekker doortrappen en zo kom ik de Hundsruck op. De afdaling gaat goed, weg is hier vrij droog en ik zie de wolken wegtrekken. We gaan nu een vrij lang vlak stuk op en de groep is weer redelijk groot, ik wil een gel pakken en verlies mijn zonnenbril.

Shittt, de wedstrijd gaat door en mijn groepje gaat door, wanneer ik mijn bril weer heb kom ik mijn redder in nood tegen. Een forse Belg die er het gas op heeft zitten, ik sluit aan en met 3-4 man gaan we door.

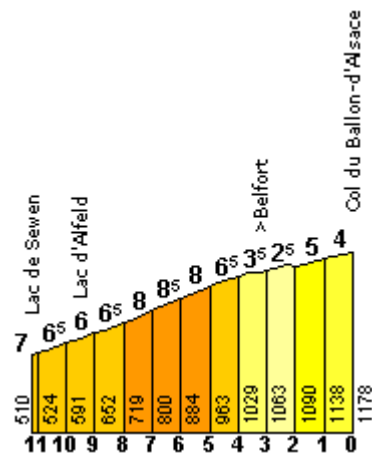
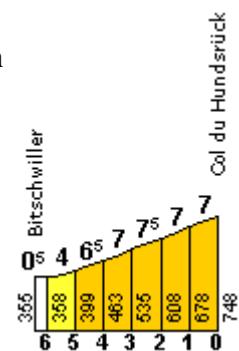
Net voor de volgende stop op 145 km hebben we de groter groep van net weer te pakken.

Mensen bij de verzorgingspost komen weer aangerend met flessen water. Ik zie mijn Belgische vriend abrikozen staan eten en een plas doen, ik volg zijn voorbeeld en doe dit keer iets wat ik normaal nooit doe, ik plas tegen de kerk aan.

We rijden weer met een klein groepje snel verder. Tijd om na te denken heb ik niet want de volgende klim komt eraan. Ballon d'Alsace is een pittig ding. Met hernieuwde krachten rijden we omhoog, tellen de kilometers af van 10 naar 0 en doen dingen om de tijd te doden en de pijn te vergeten. Onderweg zie je veel dezelfde mensen en ik geef ze altijd een bijnaam. De slingeraar, de hijger, de kromme. De slingeraar zit weer voor me. Ik haal hem in, hij evenlater mij weer. Dit is een lange klim.

Maar ik heb mijn drive weer terug en kom als eerste boven van de groep, rustig herstellen en als een baksteen naar beneden, de weg is glad en loopt lekker. De belg schiet me voorbij en ook Winters en de Wijk komt me voorbij, in de klim zat ie nog tegen het kramp aan en wist ie niet meer waar ie was en welke dag we leefde.

Toen vertelde dat 8 uur haalbaar was werd ie wakker.

Op weg naar de volgende top.

Onderaan de afdaling kom ik terug bij de Belg en nog 3 andere. We rijden samen door en bij een kruispunt staan twee motoren te wachten om kruispunt af te zetten, zoals elk kruispunt trouwens.

Alleen nu gaat een van de 2 motoren voor ons rijden als begeleiding. Als profs worden we door de plaats heen gereden, de motoragans heeft een fluitje en elke auto die ons tegemoet rijdt moet stoppen, kruispunten zijn van ons, iedereen aan de kant.

Mijn Belg vind het ook prachtig en we rijden kop over kop als echte profs door Frankrijk. Ik kijk op mijn teller en schrik 51,1 km/h. Dit gaat veel te hard, maar de Belg roept dat we moeten draaien. De Wijk en Winters neemt over en ik volg, een groep voor ons is de klos in onze dadendrang. Ik had de hoop op 8 uur al opgegeven maar nu zie ik toch weer hoop aan de horizon verschijnen.

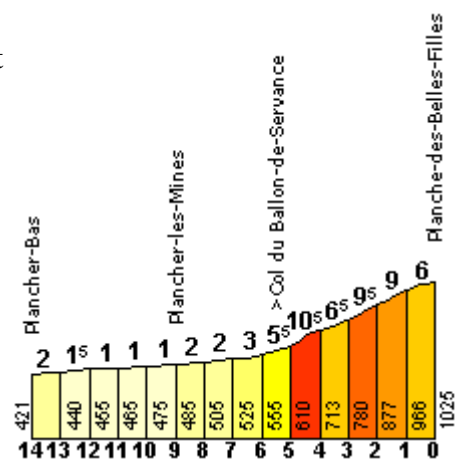
De groep wordt groter en groter en als we met een man of 50 zijn is de snit eruit, mensen willen niet overnemen en ik heb geen zin om me op te offeren voor andere. Kramp ligt ook bij mij op de leur.

Tempo gaat omlaag en alleen de Belg blijft op kop rijden terwijl de andere moeizaam kunnen volgen. We moeten nu door de startplaats komen waar nog een water stop is, mijn ene bidon is nog vol ik besluit mijn laatste gel te nemen en probeer te drinken, lukt maar moeizaam.

Na een eindeloze rij met kleine pukkel komen we eindelijk bij de start aan. Sommige stoppen maar de meeste rijden door. 184 km op de teller en 7:02 op de klok. Nog 21 km en 58 minuten over. Voor het laatste stuk.

De weg loopt al snel vals plat omhoog, achteraf hoor ik pas dat we hier vanmorgen ook al gereden hebben, zou het echt niet meer weten. Ik probeer zo zuinig mogelijk te rijden want de slotklim is een killer. Iedereen is bang voor deze klim, de groep wil niet rijden en waar het vanmorgen 32 ging is het nu 26 km/h.

Wanneer we eindelijk Planche des Belles naderen zie ik

een weg die recht de hemel in loopt, tering denk ik. Gelukkig is het maar 5 km, ik had op 7 gerekend. Voor deze klim heb ik 32 minuten zie ik op mijn teller. Als ik dus 10 km/h kan rijden reken ik snel uit dan ben ik binnen de 8 uur boven.

De groep van 50 spat als een zeepbel uitelkaar, ik zie dat de mensen niet zaten te sparen in de groep maar gewoon helemaal op waren.

Ik rij met 5-6 man voorop naar boven en zie de borden langs de weg staan. 'de volgende kilometer is 11,5%' mensen langs de kant staan te klappen. 'de volgende kilometer is 10,7%' Ik tel de kilometers af al waren het diamantjes. Ik haal krachten en energie uit hoeken van mijn lichaam die ik nooit gedacht had te bezitten, elke kilometer doe ik 5-6 minuten over. Ik blijf rekenen, 'de volgende kilometer is 10,5%' Er komt geen eind aan.

Ik zie niks, hoor niks. Wanneer er een auto langzaam mij inhaalt zou ik zo graag even dat portier vast willen houden, even geen pijn. Ik reken, als ik nu 1 minuut stop dan hou ik nog 1 minuut speling over....Niks zegt mijn andere stem, nog 2 kilometer, je bent toch geen mietje. 'de volgende kilometer is7,5%' alsof een engeltje.... niet dat ik er ook maar iets van merk, tot de laatste bocht, de weg lijkt idd een stuk vlakker. De laatste 4 man die ik net heb ingehaald komen mij op het vlakke weer voorbij. Ik hoor Henk Lubberding fluisteren : als je het moeilijk hebt moet je opschakelen, ik schakel 2 tandjes op en de laatste 300 meter die weer steil zijn pak ik staand, haal de mannen weer in en zie de mat , de boog de muziek de hemel.

Mijn teller zegt 7:57 en een beetje, 26 km/h gem over 203 km met genoeg hoogtemeters om van de hele Noordoostpolder een alpenweide te maken. Goed voor de 217e plek. Super blij zie ik andere bekende wielertoeristen staan die allemaal even verbaast zijn als ik, 'jij al binnen' Ja, ik ben binnen.

Foto's [klik hier](#)

Volgende doel Dreilander giro op 24 juni.

Cees Tuytel

Op zijn Frans

Vrijdag s'ochtends, de wekker gaat om 05.00 uur, uit bed koffiezetapparaat aan, nog wat broodjes smeren, flessen vullen met water voor onderweg. Nog even op Martin wachten, en gaan! Om 05.40 uur pikken we Sjouke op en dan rijden we richting Kampen om Jan Willem op te pikken, straat ingetoetst in het Naf systeem.

Daar aangekomen, komen we in de getto van Kampen terecht, allemaal dicht getimmerde ramen en een paar ramen die nog te zien zijn en daar woont Jan Willem.

Wij zijn zeer nieuwsgierig hoe dit nu zit. Jan Willem verteld ons, dat hij een vrijstaande woning laat bouwen in Genemuiden en dat hij in deze woning nog zo lang moet bivakkeren tot zijn huis klaar is en dan wordt dit huis gesloopt.

Om 06.15 vertrekken we uit Kampen, richting Venlo, een stuk door Duitsland, over Aaken naar Luxemburg, op de grens nog even goedkoop tanken , bakje koffie en naar Frankrijk.

Martin in volle concentratie op weg naar goud.

We besluiten om eerst onze start bewijzen op te halen in Champagney, daar komen we om 15.30 uur aan . Even sms en met Cees. Cees en Edo zijn al naar het huisje in Esvouhey en hebben besloten om nog even te gaan fietsen.

Even later vertrekken wij ook richting Esvouhey, eerst komen we nog door redelijke dorpen maar de weggetjes worden steeds smaller. Onze Navigator Sjouke verteld me dat we rechts af moeten. Het weggetje is net zo smal als een fietspad, en het is ongeveer 20% klimmen, tussen de weilanden door kronkelen we over de wegen, tot we kleine bordjes zien met daarop een bed aangegeven .

En daar hebben we ons huisje, midden in de weilanden. Maar Jean, onze gast heer, heeft alles keurig voor elkaar .

Om 18.30 uur gaan Cees en ik de keuken in om een lekkere Pasta te maken, de ingrediënten zijn klaar gemaakt door Jeannet, dus opwarmen, spaghetti koken mengen en klaar. Nog even een lekkere salade maken met wat gerookte zalm, en natuurlijk de specialiteit van Cees mozzarella met tomaat. (Martin heeft het nog even op smaak gebracht met een glas rode wijn) Onder het genot van een wijntje spoelen we alles weg . Nog even zitten ,en dan naar bed

Om 07.15 uur arriveren we in Ronchamps, daar parkeren we de auto.

Het is ongeveer 3 km fietsen naar de start, daar aangekomen komen we in een horde met fietsers terecht ,Cees en Edo staan ergens vooraan ,wij staan daar ongeveer 2000 fietsers achter.

Om 08.40 uur komen we over de start, en begint onze tocht over 205 km over de zware cols.

Martin en Jan Willem zijn al snel verdwenen, Sjouke en ik hebben besloten om de eerste cols samen te fietsen, de Ballon de Servance is de eerste serieuze klim, wij fietsen gereduceerd omhoog , boven op de top even een sanitaire stop. De windstopper dicht en gaan, op naar de col Decroix, col Du Minil via Travixin en Ventron naar de Col d'Oderen

Op de klim laat ik Sjouke gaan en ga alleen verder ik geniet van de omgeving en de fietsers

om mij heen. Op de top ga ik even lekker zitten, wat eten en drinken en weer verder op naar Kruth, Widenstein naar Col Du Herrenberg

Ik krijg het zwaar op deze klim richting Le Markstien, ik kijk op de teller en zie dat ik nog maar 88 km heb gefietst , weer wat drinken .

Na Le Markstien zie ik gelukkig een restaurant, even lekker wat eten. Ik bestel een soort van boeren omelet en als toetje een vlaai met verse aardbeien en slagroom.

Altijd blijven lachen.....

Nog even genieten van het uitzicht, nog een sanitaire stop (ongeveer 1,5 kg lichter) en dan op weg naar de Grand Ballon over de route Des Crettes. Deze weg loopt over de bergkammen, wat volgens onze historicus Sjouke, in de tweede wereldoorlog is aangelegd door de Fransen om hun manschappen te bevoorraden en natuurlijk de Duitsers tot een halt te brengen.

Wat een panorama, ik heb op dat moment goed zicht want de zware buien zijn net over getrokken. Op de Grand Ballon is er nog een voeder post, nog even een paar gedroogde perziken en de bidons vol, en dan de afdaling, wat een snelheid.

Ik fiets door het mooie landschap richting de Col Du Hondsruck een mooie gelijdelijke klim, 748 mtr hoog. De benen voelen goed, ik fiets met een lekker tempo richting Maseveaux, Niederbruck, Kirchberg, Wegscheid, Oberbruck, Dolleren naar de Ballon de Alsace. Een klim van ongeveer 10 km, een mooie klim waar ik goed omhoog kan.

Cees toen hij weer droog was.

Er komt nog even een grote Noor naast me fietsen, ongeveer 2 mtr lang zijn maten moeten lachen om het contrast, David en Goliath, en inderdaad ik versloeg die reus op de top. Weer zo'n mooie afdaling richting Giromagney. Het landschap gaat op en neer, klimmen en dalen. We komen in Champagny aan, het begint warm te worden, nog even bij de plaatselijke snackbar de bidon vullen waar een tafel met flessen water staat. Nog 20 km naar de finish, het gaat weer vals plat omhoog. Na 15 km kom ik aan de voet van de klim, de reuzen doder, Col Placher les Mines. Maar ook David vindt hier z'n Waterloo. Na 1,5 km krijg ik kramp in mijn linker oorlel, of was het nou mijn rechter? Ik weet het niet meer, mijn hele lijf doet zeer, even van de fiets. Nadat de kramp weer enigszins verdwenen is, stap ik weer op de fiets. Na één km zie ik een Olifant oversteken, of was het een Kangaroo, weer kramp, weer van de fiets, het zijn nog een paar kilometer. Na een kleine wandeling, kom ik weer een beetje bij mijn positieven en ga weer fietsen. Daar zie ik in de verte Sjouke, Martin en Jan Willem aan komen fietsen, ze roepen dat het minder steil wordt, Martin vraagt of ik het wel haal. Wel alle #€%/\# ik ben niet voor niets naar Frankrijk afgereisd. Na 11.42 uur totale tijd passeer ik de finish, helemaal uitgewoond, maar wel voldaan.

Gert

Een uitdaging in de Vogezen

Verlag van de cycloportief Les Trois Ballons 9 juni 2007 gereden door leden van FTC-Marknesse.

Het is vijf uur in de ochtend als mijn horloge begint te piepen. Ik ben reeds wakker en zie dat Gert ook aanstalten maakt om uit bed te komen. Eerst nog even een douche nemen en daarna het fiets outfit aantrekken.

Wanneer we in de huiskamer van ons onderkomen (Colette Duchanois) komen, zitten de

anderen (Cedo lees Cees en Edo, Martin en Jan Willem) al reeds aan tafel. Jean onze gastheer (ons huisje is een Chambre d'Hotel wat deel uitmaakt van Gites de France) heeft reeds een uitgebreid ontbijt klaar staan.

De grootste eter staat er niet op.....

Wat hadden voor de zekerheid ook ontbijtspullen meegenomen maar dat was achteraf bezien niet nodig.

Er is nog een stel (uit Zuid Holland) aangeschoven aan tafel. Ze doen ook mee aan de cyclo. Hij heeft een kan met speciale koffie, die achteraf goed is voor een hele snelle tijd.

Er heerst rust op dit vroege uur aan tafel. Met name Cees en Edo zijn voornamelijk bezig met eten en nemen al snel afscheid. Ze willen bij de start vooraan staan. Het doel van beide mannen is binnen 8 uur de finish te bereiken.

Ik voel me nauwelijks gespannen en kan genieten van een goed ontbijt. Mijn doelstelling vandaag is het halen van de finish en als het kan genieten van de mooie omgeving.

Om kwart over zes zitten we in de bus van Gert en dalen door de mist af naar Esmoulières het dichtst bijzijnde dorp. Na circa. 40 minuten rijden komen via Ronchamp aan bij een parkeerplaats vlak voor de startplaats Champagney.

We pakken de fietsen uit de bus en maken ons klaar voor het vertrek. Aangekomen in Champagney sluiten we achteraan in de rij met circa. 2500 lotgenoten. Om 7.25 schijnt het startschot te zijn gevallen. Daar hebben we niets van gehoord maar als het peloton in beweging komt kunnen wij ook van start. Ik kijk om mijn horloge en zie dat wij om 7.36 de startstreep passeren. Die minuten hebben Cees en Edo alvast te pakken. Martin en Jan Willem geven direct gas en zien we pas aan de meet terug.

Links, Cees en Edo vooraan in het startvak van de toerrijders.

Gert en ik rijden (vals plat) richting Plancher les-mines waar de klim van de eerste Ballon begint (Ballon de Servance). Ik heb me voorgenomen om niet in het rood te gaan rijden tijdens het klimmen en schakel terug (gebruik op steile gedeelten 34/29) en probeer mijn hartslag tussen de 155 en de 160 te houden. Dat lukt op deze klim goed. Als ik boven ben wacht ik op Gert.

Na een sanitaire stop van Gert dalen we over een smalle weg met hier en daar los grit. Het credo is uitkijken en beheerst naar beneden. Via col des Croix komen we in Thillot dat in het dal aan de Mossele (Moezel) ligt. Vandaar loopt de weg weer omhoog via Col du Ménéil naar de tweede klim van de dag Col d'Oderen.

Gert pakt zijn eigen tempo en boven op de Col staat de organisatie water uit te delen. Ik wacht op Gert en eet een krentenbol. Als Gert boven is moet hij even van de fiets. Hij loopt even rond en geeft mij het advies om alleen verder te gaan. Dit vindt ik eigenlijk nog te vroeg in de course. We dalen af naar Kruth dat in het dal van de rivier de Thur ligt. We rijden vals plat omhoog en komen langs het stuwmeer van Kruth/Wildenstein.

We rijden in een mooie omgeving en de zon schijnt. Tegen Gert zegt ik nog dat we het bijzonder goed treffen vandaag. Dat je de dag niet moet prijzen voordat het avond is zal niet veel later weer eens blijken.

Ongeveer halverwege het meer slaan we rechts af en begint de derde klim naar het dak van de cyclo Le Grand Ballon (hoogte 1325 m). Ik laat Gert achter en klim in eigen tempo naar Le Markstein. Daar kom ik op Route des Crêtes en op het bord wordt aangegeven dat de Sommet (top) nog 20 km verwijderd is. De Route des Crêtes is een prachtige weg die min of meer op 1000 m hoogte doorloopt van in het noorden de Col du Bonhomme tot voorbij de Grand Ballon in het zuiden van de Vogezen. Het is een schitterende route, aan de linker kant de ronde ballontoppen, aan de rechterkant kijk je vrijwel constant het dal in.

Het genieten duurt echter niet lang. Het begint behoorlijk te plenzen. Gelukkig heb ik mijn windstopper aan die mijn bovenlijf redelijk droog houdt.

Vlak voor de top wordt het droog en moet ik nog ruim een km behoorlijk klimmen. Boven op

de top (ik ben nu ca. halverwege) is een verzorgingspost. Ik eet enkele stukken brood met kaas en ham daarna schijfjes sinasappel en vul mijn bidon met water en stop een halve banaan in mijn zak voor onderweg. Omdat het weer begint te druppen ga ik snel weer verder. Het druppen gaat over in regen en zo rijd ik in de regen de Grand Ballon af. De beelden in deze afdaling zijn spookachtig. Ik rijd in de mist af en toe voor en dan weer achter auto's en motoren. De scherpe haarspeldbochten zie ik aankomen door het oplichten van de remlichten van deze voertuigen.

Beneden in Willer-sur-Thur is het bijna weer droog en in het dorpje Bitschwiller sla ik rechts af en begin aan de vierde klim Col du Hunsdruck. De sommet ligt op 748 m. Dit lijkt mee te vallen maar de km gaan nu tellen.

Na de afdaling gaat het verder door het dal richting het plaatsje Sewen. Door is weer een verzorgingspost en ik zet mijn fiets even aan de kant voor een sanitaire stop en ga er even bij zitten. Helm af, eten en drinken en even uitrusten voor de volgende klim.

Het is weer mooi weer geworden. De zon schijnt en het is warm. Ik trek mijn windstopper uit en maak ik een praatje met een Nederlandse deelnemster die mij informeert over de klim. Na een kwartier pak ik mijn Cannondale weer en vervolg de route.

Even buiten het dorp bij het lac de Sewen begint de klim naar de top van de Ballon d'Alsace. Na 10 zware km kom ik redelijk gesloopt aan op de top (hoogte 1178 m).

Blijven trappen is het devies.....

De Ballon d'Alsace was in 1905 de eerste berg in de Tour de France. Honderd jaar later werd de berg in de Tour de France van 2005 opnieuw bedwongen. En nu zijn de mannen van FTC-Marknesse aan de beurt. Maar dat valt niet mee.

Boven op de top neem ik plaats op een grote steen om even op adem te komen. Op mijn teller staan 150 km. Daar zit ook weer de fietser die ik in Sewen sprak. Volgens haar, ze heeft de cyclo eerder gereden, is het volgende stuk op weg naar de slot klim niet meer zo lastig. Ik groet haar en duik naar beneden. Het klopt inderdaad maar 50 km fietsen in de wetenschap dat er dan nog een zeer steile klim volgt van 5,5 km is toch geestelijk en lichamelijk zwaar. Na 190 km ben ik weer in Champagny. In het dorp kan ik mijzelf nog even opladen. Ik eet en

drink noch wat en dan fiets ik vals plat richting Planches-les-Mines. Ik kom veel mannen tegen die de tocht reeds hebben volbracht. Ook Cees en Edo rijden druk pratend langs.

Jan Willem, goed voor zilver. Niet slecht voor een niet klimmer zoals hij het zelf verwoord.

Even verderop begint de zesde en laatste klim naar La Planche des Belles Filles. 5,5 km op weg naar het Skistation op 1148 m hoogte.

Het is erg steil (de eerste 3 km 11%) en kracht in de benen is verdwenen. Ik rij al op het lichtste verzet maar krijg de pedalen niet meer goed rond. Na ruim drie km moet ik passen. Eigenlijk was ik niet van plan om tijdens de klim een pauze in te lassen maar ik heb geen keus. Twee maal stop ik even om de druk van de beenspieren te halen.

Gelukkig het bord sommet 1 km komt in zicht en de laatste km heeft een stijging van 7 %. Dat geeft de fietser weer moed. Om 18.15 uur ben ik boven.

In totaal heb ik er 10 uur en 50 minuten over gedaan om 203 km afstand en 4300 hoogte meters te overbruggen.

Daar op een groot parkeer terrein hoor ik Martin en Jan Willem mijn naam roepen. Ik zet mijn fiets aan de kant, pak een stoel en hoor tot mijn stomme verbazing Martin zeggen dat ik er nog fris uitzie. Ik maak de heren duidelijk dat dat uiterlijke schijn is want ik ben aan het eind van mijn fietser-latijn. Na 10 min en een biertje van Martin komt de lol van het leven weer terug. We evalueren de tocht en genieten van de zon. De pasta maaltijd stelt niet zoveel voor maar we geven de organisatie een dikke 8 voor met name het aangeven van de route en gevaarlijke punten.

Martin is zeer te spreken . Met zijn tijd van 9 uur en 38 min heeft hij net goud behaald (binnen 9.40 was goed voor goud.)

Het wachten is op Gert. We lopen een rondje op het terrein ik spreek nog enkele mensen die ik onderweg tegen ben gekomen. Ook de deelneemster die ik voor en op de Ballon d'Alsace sprak feliciteer ik met het uitrijden van de cyclo.

Om 17.00 besluiten we naar beneden te gaan om Gert te zoeken. Na 1 km dalen zien we Gert aankomen. We stoppen en wachten hem op. Na vijf minuten komt hij uitgewoond van boven.

Hij heeft er 11 uur en 48 min overgedaan. Als ik de 10 min bij de start eraf haal heeft hij zilver (binnen 11.40 is zilver). Hij is diep gegaan om de top te halen. Zijn bronzen diploma ligt nog op de top van La PLance des Belles Filles.

We dalen af en moeten nog ca. 15 km naar de bus fietsen. De fietsen worden ingeladen en we rijden weer richting Esmoulières. Daar komen we Cees en Edo tegen. Ze gaan pizza eten. Wij gaan eerste naar het huisje om te douchen en besluiten eieren te gaan bakken. Na het eten en drinken duiken we moe maar voldaan in bed. Morgen wacht een lange thuisreis maar het was de moeite waard.

Het was een loodzware tocht met prachtige beklimmingen die mij, zoals op het einde bleek ook nog een Brevet d'Argent (zilver) heeft opgeleverd. Als 980 ste was ik boven. In mijn categorie (homme de 40 a 49) werd ik uiteindelijk 369 ste. Maar de doelstelling was de tocht volbrengen en er van genieten. Dat is gelukt. Wie weet wat er nog volgt.

Edo en Cees. Beide heren goud en binnen de 8 uur. Een prestatie van formaat.

Voor de volledigheid nog even de volgende gegevens van mijn Polar fietscomputer.

Gem. hartslag 138

Max. hartslag 173

In zone (122/159) 7.38.54

Above 38.25

Below 2.22.07 (incl. rust)

Exe.time 10.39.26

Kcal 7814

Distance 202

Gem. Snelheid 20.5 km/uur

Max. snelheid 66.3 km/uur

Ride time 9.50.32

Sjouke

Marknesse, 18 juni 2007